686

பகுதி—11.

சித்தக் கடல்

OFFICE OF THE REGISTRAR
No.
7th MAY 1930
MADRAS

சுப்பிரமணிய பாரதி

ஓ,1 MSU, C.
N30
149922

பகுதி—11.

சித்தக் கடல், Stray Thoughts
ஜகத் சித்ரம், விடுதலை.

OFFICE OF THE REGISTRAR OF
No.
7 MAY 1930
MADRAS

சி. சுப்பிரமணிய பாரதி

பாரதி பிரசுராலயம்,
திருவல்லிக்கேணி,
சென்னை.

முதற் பதிப்பு.] 1930 [விலை 0-2-0.

சென்னை

ஹிந்தி பிரசார அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

முன்னுரை

‘சித்தக் கடலில்’ ஆசிரியர் வெளியிட்டிருக்கும் எண்ணங்களும் கவலைகளும் பொதுவாக எல்லா மனிதர்களுக்கும் ஏற்படக்கூடிய தென்றாலும் தான் அனுபவித்த கஷ்டங்களைத் தெளிவாகக் காண்பித்திருக்கிறார். கவலை நீங்குவதற்கு வழி பரா சக்தியைச் சரண்புகுதலென்று உபதேசிக்கிறார்.

‘Stray thoughts’ என்ற பகுதியில் தனக்கு அவ்வப்பொழுது தோன்றிய எண்ணங்கள், தோற்றங்கள், சங்கல்பங்கள் முதலியவற்றைக் குறிக்கிறார். இதில் அநேக விஷயங்களைப் பற்றி வெளியிடுகிற அபிப்பிராயங்கள் ஆசிரியரின் உயர்ந்த படிப்பையும், விவேகத்தையும் நன்கு விளக்குகின்றன.

‘ஜகத் சித்திரம்’ என்கிற சிறிய நாடகத்தில் அந்யாபதேசமாகக் கொடுக்கும் உபதேசம் எல்லோராலும் அங்கீகரிக்கத்தக்கது.

‘விடுதலை’யில் மண்ணுலகத்து மக்களின் குறைகளையும் குற்றங்களையும் எடுத்துரைப்பதுடன் அவற்றையொழிப்பதற்குரிய முறையையும் கடைசியில் கூறுவார்.

“மந்திரங் கூறுவோம். உண்மையே தெய்வம்
கவலையற் றிருத்தலே வீடு. கனியே
அமிழ்தம். பயன்வருஞ் செய்கையே யறமாம்,
அச்சமே நரகம்; அதனைச் சுட்டு
நல்லதை நம்பி நல்லதே செய்க.
மகனே, வசுபதி, மயக்கந்தெளிந்து
தவத் தொழில் செய்து தரணியைக்காப்பாய்”

பாரதி பிரசுராலயத்தார்.

பொருளடக்கம்.

எண்	பொருள்	பக்கம்
1.	சித்தக்கடல் யோகம்	1
2.	Stray Thoughts	10
3.	ஜகத் சித்ரம்	15
4.	விடுதலை	24

1. சித்தக் கடல்

யோகம்.

ஜுலை 1. 1915.

காலை கண் விழிக்கும் பொழுதே "பணம்" என்ற ஞாபகம். எழுந்து Bourgoine வீட்டுக்குப் போதல். போகையில் மனக்கிளர்ச்சி. இடைவழியில் துருக்கன் அவனுக்கு வழி விட்டதைப் பற்றி மன நோதல். மரண பயம். அதன் மடமை யுணர்ச்சி. கடற் கரையில் தனியே யிருத்தல். அங்கு சாரர். மன வெறுப்பு உதாவீனம்.

சே. "மாலை" என்ற வார்த்தை—ஒரு பொய்.

* * * *

இந்த மனமாகிய கடலை வென்று விடுவேன். பல நாளாக இதை வெல்ல முயன்று வருகிறேன். இந்த மனத்தை வெல்ல நான் படும்பாடு தேவர்களுக்குத் தெரியும். இதிலே ப்ராண பயம், வியாதி பயம், தெய்வபக்திக் குறைவு, கர்வம், மமதை, சோர்வு முதலிய ஸம்ஸ்காரங்கள் மிகுதிப்பட் டிருக்கின்றன. இவற்றை ஒழித்துவிட வேண்டும்.

சலோ ! தெய்வ முண்டு. அது அறிவு மயம், அந்த அறிவுக் கடலில் நான் என்பது ஒரு திவலை. அதற்கும் மனக்கும் ஒரு குழாய் வைத்திருக்கிறது. அந்தக்

குழாயை அஹங்காரம் என்ற மாசு மூடியிருக்கிறது. இந்த அஹங்காரத்தை நீக்கிவிட்டால் தெய்வ சக்தியும் தெய்வ ஞானமும் எனக்கு உண்டாகும்.

* * * *

புகையிலைச் சாற்றினால் தலை கிறுக்குகிறது. 20 லக்ஷம் தரம் புகையிலையை நிறுத்தி விடுவதாக ப்ரதிக்கினை செய்திருக்கிறேன். இதுவரை கை கூடவில்லை. ஸம்ஸ்காரம் எத்தனை பெரிய விலங்கு பார்த்தாயா? மகனே, ஸம்ஸ்காரங்களை சக்தியினால் வென்று விடு.

* * * *

உடல் படுத்துக் கொண்டது. உடலை வைரம் போல உறுதி உடைய தாகவும், பக்ஷிகளைப் போல லாகவ முடையதாகவும், சிங்கத்தைப் போல வலியுடைய தாகவும் செய்யவேணும். உடல் வசப்படாவிட்டால் இந்த உலகத்தில் வாழ்க்கை பெருந் துன்பந் தான். உடம்பே, எழுந் துட்காரு. உடம்பு எழுந்து விட்டது. முதுகு கூனுகிறது. அந்த வழக்கத்தைத் தொலைத்து விடவேண்டும்.

* * * *

வயிறு வேதனை செய்கிறது, உஷ்ண மிகுதியால். நோயற் றிருப்பதற்கு சக்தியை ஓயாமல் வேண்டிக் கொள். நோயில்லை யென்று மனதை உறுதி செய். மனம் போல உடல்.

மகனே, உடல் வெற்றி கொள். அது எப்பொழுதும் நீ சொன்னபடி கேட்கவேண்டும். அது

சொன்னபடி நீ கேட்க லாகாது. அது மிருகம். நீ தேவன். அது யந்திரம். நீ யந்திரி.

ஜூலை 2.

வியாதி பயம். சோம்பர். இன்று காலைப் பொழுதையும் இவை வந்து வீணாக்கி விட்டன. செ - வழக்கம் போல் வந்தான். பரமேஸ்வரி, மஹாஸக்தீ— உன்னிடத்தில் அமரத் தன்மை கேட்கிறேன். என்னை மனக் கவலையிலிருந்து விடுவிக்க வேண்டும். உன்னை எப்போதும் சிந்தனை செய்து கொண்டும், உனது மஹா அற்புதமான உலகத்தை எப்போதும் கண்டு தீரா மகிழ்ச்சி யடைந்து கொண்டும், தர்மங்களை இடைவிடாமல் நடத்திக் கொண்டும் வருந் திறமை எனக்கு அருள் செய்ய வேண்டும்.

மனமாகிய குரங்கு செய்வதை யெல்லாம் எழுதிக் கொண்டு போனால் காலக் கிரமத்தில் அதை வசப் படுத்திவிடலா மென்பது என்னுடைய கருத்து. ஒன்றை அடக்கு முன்பாக அதன் இயல்புகளை யெல்லாம் நாம் அறிந்துகொள்ள வேண்டும். நம்மால் நன்ருக அறியப் படாததை நாம் வசப்படுத்த முடியாது. சித்தத்தை வசப்படுத்து முன் சித்தத்தை அறிய வேண்டும். அதன் சலனங்களை ஓயாமல் கவனித்து எழுதிக் கொண்டு வந்தால், அதன் தன்மை முழுதையும் அறிய ஹேது வுண்டாகு மென்பது என்னுடைய தீர்மானம்.

பரா சக்தீ. ஒவ்வொரு கணமும் எனது சித்தம் சலிக்கும் முறைகளை அப்போ தப்போது பொய்மை

யில்லாமலும், வஞ்சக மில்லாமலும் எழுதுவதற்கு எனக்கு தைரியம் கொடுக்க வேணும்.

நாம் எழுதுவதைப் பிறர் பார்க்க நேரிடுமென்று கருதி நமது துர்ப் பலங்களை எழுத லஜ்ஜை யுண்டா கிறது. பராசக்தீ, என் மனதில் அந்த லஜ்ஜையை நீக்கி விடவேண்டும்.

பாரதியினுடைய மன நடைகளை நான் எழுதப் போகிறேன். நான் வேறு. அவன் வேறு. நான் தூய அறிவு. அவன் ஆணவத்திலே கட்டுண்ட சிறு ஜந்து. அவனை எனக்கு வசப்படுத்தி நேராக்கப் போகிறேன். அவனுடைய குறைகளை எழுத அவன் லஜ்ஜைப் படு கிறான். அந்த லஜ்ஜையை நான் பொருட் டாக்காத படி அருள் செய்ய வேண்டும்.

எழுது. பரா சக்தியின் புகழ்ச்சிகளை எழுது. அடா! பாரதீ, அதைக் காட்டிலும் உயர்ந்த தொழில் இவ்வுலகத்தில் வேறொன்று மில்லை. பராசக்தி வாழ்க. அவள் இந்த அகில வுலகத்துக்கு ஆதாரம். அகிலம் நமக்கு மூன்று வகையாகத் தெரிகிறது.—ஜடம், உயிர், அறிவு—என. இவை தம்முட் கலந்தன. அறி வுலகத் திலே பல படிகள் இருப்பதாக யோகிகள் நிச்சயத் திருக்கிறார்கள்.

இவற்றுள் ஜடத்துக்கு உயிரும், உயிருக்கு அறி வும் காரணமா மென்று யோகிகள் சொல்லுகிறார்கள்.

இவை யனைத்திற்கும் மூலப் பொருளாய், இவை யனைத்தையும் தனது உறுப்புக்களாகக் கொண்டு,

இவை யனைத்தும் தானாய், இவை யனைத்தின் உயிர் நிலையாக ஒரு பொருள் உண்டு. அதனை மஹாசக்தி என்கிறோம். அதை இடைவிடாமல் த்யானம் செய்வதால் உனது குறைகளெல்லாம் நீங்கும். பெரிய பொருளை இடைவிடாது பாவனை செய்யும் அறிவுதான் பெருமை யடைகிறது.

சித்தம் ஒரு கண்ணாடி. ஓயாமல் பராசக்தியை த்யானம் செய்யுமானால் அவளுடைய சாயை இதிலே படும். அதிலே சுக முண்டு.

* * * *

பத்திரிகைகளுக்கு வியாஸங்கள் எழுதவேண்டும். கடிதங்கள் எழுதவேண்டும். சோம்பர் உதவாது. வெற்றிலை போடுவதைக் குறைக்க வேணும். பண மில்லாதது பற்றிக் கவலைப் படலாமா? மூடா, மூடா, மூடா, நாம் சுத்த அறிவல்லவா? உலக வ்யவஹாரங்களை நாம் வேடிக்கையாகப் பார்த்துக்கொண் டிருக்கவேணும், ஆணவக் கட்டிலே அகப்பட்ட சித்தத்தின் விருப்பப் படி இந்த உலகில் ஏதாவது நடக்கிறதா? சாகாத ஜந்து உண்டா? எல்லா ஜந்துக்களும் ஓயாமல் உயிரைக் காக்கின்றன. அதில் பயனுண்டா? உயிரே ஜீவனுடைய வச மில்லாதபோது வேறெதைப் பற்றிக் கவலைப் படுவதிலேயும் என்ன பயன்? பராசக்தியின் கட்டளைப் படி உலகம் நடக்கிறது. உனக்கு வேண்டிய இன்பங்களை அவளிடம் வேண்டிக்கொள். அவள் கொடுப்பதைப் பெற்றுக் கொண்டு சுகமாக இரு.

எப்போதும் பாடுபடு. எப்போதும் உழைத்துக் கொண்டிரு. உழைப்பிலே சுக மிருக்கிறது. வறுமை,

நோவு முதலிய குட்டிப்பேய்க ளெல்லாம் உழைப்பைக் கண்டவுடன் ஓடிப் போய்விடும்.

"உத்யோகினம் புருஷஸிம்ஹ முபைதி லக்ஷ்மீ:"

பராசக்தியை த்யாநம் செய்துகொண்டே யிருந்தால் எல்லாத் துன்பங்களும் நீங்கிவிடும், உடலும் உயிரும் ஒளிபெற்று வாழும். நூறு வயதுக்குக் குறைவில்லை. இது ஸத்யம். நூறு வயது நிச்சயமாக வாழ்வாய். மனிதனுக்கு நூறாண்டு இயற்கையிலே ஏற்பட்டது. இயற்கை தவறாமல், மூடக் கவலைக ளில்லாம லிருந்தால் நூறு வயது அவசியம் வாழலாம். மகனே அச்சத்தைப் போக்கு.

மண்ணையும், காற்றையும் கடலையும் எத்தனை யுகங்கள் ஒரே வடிவத்தில் வைத்துக் காப்பாற்றுகிறாய்! பராசக்தி, எனது கருவி கரணங்களிலே நீ பரிபூர்ணமாக ஸாந்நிதி கொண்டு என்னையும் அங்ஙனமே காக்க வேண்டும்.

இன்ப மில்லையா?

பராசக்தி. இந்த உலகத்தின் ஆத்மா நீ.

உனக்கு அறிவில்லையா? உனக்குக் காது கேட்காதா? நாள்தோறும் உன்மீது பாட்டுப் பாடுகிறேன். நான் கேட்கும் வரங்களை யெல்லாம் கொடுத்துவிடக் கூடாதா?

முதலாவது, எனக்கு என்மீது வெற்றி தரவேண்டும். குழந்தைக்கு ஜ்வரம் வந்தது. நினது திருவருளால் குணமாய் விட்டது. இரண்டு மாதக் காலம்

இரவும் பகலுமாக் நானும் செல்லம்மாளும் புழுத் துடிப்பது போலத் துடித்தோம். ஊண் நேரே செல்ல வில்லை இருவருக்கும். உறக்கம் நேரே வரவில்லை— இருவருக்கும். எப்போதும் சஞ்சலம். பயம், பயம், பயம்! சக்தீ, உன்னை நம்பித்தா னிருந்தோம். நீ கடைசியாகக் காப்பாற்றினாய். உன்னை வாழ்த்துகிறேன்.

கடன்காரர் தொல்லையும் அத்துடன் வந்து கலந்தது. வைத்தியனுக்குக் கொடுக்கப் பணமில்லை. குழப்பம், குழப்பம்—தீராத குழப்பம்! எத்தனை நாட்கள்! எத்தனை மாதங்கள்! எத்தனை வருஷங்கள்!

பராசக்தீ, ஓயாமல் கவிதை எழுதிக்கொண் டிருக்கும்படி திருவருள் செய்ய மாட்டாயா? கடன்க ளெல்லாம் தீர்ந்து, தொல்லை யில்லாதபடி என் குடும்பத்தாரும் என்னைச் சார்ந்த பிறரும் வாழ்ந்திருக்க, நான் எப்போதும் உன் புகழை ஆயிர விதமான புதிய புதிய பாட்டுக்களில் அமைக்க விரும்புகிறேன். உலகத்தில் இதுவரை எங்கு மில்லாதபடி அற்புதமான ஒளிச் சிறப்பும், பொருட் பெருமையும் உடைய பாட்டொன்று என் வாயிலே தோன்றும்படி செய்யவேண்டும்.

தாயே—என்னைக் கடன்காரர் ஓயாமல் வேதனைப் படுத்திக்கொண் டிருந்தால், நான் அரிசிக்கும், உப்புக்கும் யோசனை செய்துகொண் டிருந்தால்—உன்னை எப்படிப் பாடுவேன்?

மனைவியைப் பிரிந்து செல்லும்படி சொல்வதில் பயனில்லை. அவளும் உனது சரணையே நம்பி, என்

னுடன் எப்போதும் வாழ்ந்துகொண்டு, உனது தொழும் பிலே கிடைக்கும் புகழில் பங்குபெற்று மேன்மை யுற விரும்புகிருள். இயன்ற வரை உண்மை யோடுதா னிருக்கிருள். அவளையும் நீ ஸம்ரக்ஷணை செய்ய வேண்டும்.

அவளுக்கு நோயின்மை, கல்வி, கவலை யின்மை, பக்தி, ஞானம் முதலிய சோபனங்க ளெல்லாம் ஏற்படுத் திக் கொடுக்க வேண்டும்.

குழந்தையை உனது குழந்தையாகக் கருதி, இவ் வுலகத்தில் நீடித்துப் புகழுடன் வாழும்படி திருவருள் செய்ய வேண்டும். காசியிலிருக்கும் குழந்தையையும் நீ தான் காப்பாற்ற வேண்டும்.

எனது குடும்ப பாரமெல்லாம் உன்னைச் சேர்ந் தது. உன்னைப் புகழ்ச்சி புரியும் தொழில் என்னைச் சேர்ந்தது. தாயே, ஸம்மதந் தானு?

மஹா சக்தீ—என் னுள்ளத்தில் எப்போதும் வற் ருத கவிதை யூற்று ஏற்படுத்திக் கொடு.

ஓயாமல் வியாதி பயம்கொண்டு உளைகின்ற நெஞ் சமே! தூ! தூ! தூ! கோழை!

புகையிலை வழக்கம் தொலைந்து விட்டது. பரா சக்தியின் அருளால். இனிக் 'கஸரத்' வழக்கம் ஏற் படவேணும். பராசக்தியின் அருளால். தோள் விம்மி வயிரம் போலாக வேணும். நெஞ்சு விரிந்து, திரண்டு, வலிமையுடைய தாகவேணும். இரத்தம் மாசு தீர்ந்து, நோயின்றி, நன்ருக ஓடி உடலை நன்கு காத்துக்கொண் டிருக்கவேணும்—பராசக்தியின் அருளால்.

செட்டி பணத்துக்கு எத்தனை நாள் பொய் சொல்லுகிறது? பொய் வாயிதா, பொய் வாயிதா. பொய் வாயிதா—தினம் இந்தக் கொடுமைதானா? சீச்சீ!

பராசக்தி—உன்னை நான் நம்புவதை முற்றிலும் விட்டு, நிச்சயமாக நாஸ்திகனாய் விடுவேன், நீ என்னை அற்பத் தொல்லைகளுக்கு உட்படுத்திக் கொண்டே யிருந்தால்.

மஹாசக்தி—நீ யிருப்பதை எவன் கண்டான்? உனக்கு அறிவுண் டென்பதை எவன் கண்டான்? இந்த உலகம்—சரி, சரி, இப்போது உன்னை வைய மாட்டேன். என்னைக் காப்பாற்று. உன்னைப் போற்று கிறேன்.

பிறருக்கு நான் தீங்கு நினையாதபடி நீ அருள் புரிந்தால் நல்லது. துஷ்டர்களைக்கூட நீ தண்டனை செய்துகொள். எனக்கு அதிலே ஸந்தோஷ மில்லை. எனக்குப் பிறர் செய்யும் தீங்குகளை நீ தவிர்க்க வேண் டும். நான் உன்னையே சரணடைந் திருக்கிறேன்.

சொல்லு! மனமே, சொல்லு, பராசக்தி
வெல்க! பராசக்தி வெல்க.

2. STRAY THOUGHTS.

The wise play for victory, but feel no pain at defeat.

"L'art pour l'art"—A play for its own sake.

சில சங்கற்பங்கள்.

இயன்றவரை தமிழே பேசுவேன், தமிழே எழுதுவேன். சிந்தனை செய்வது தமிழிலே செய்வேன். எப்போதும் பராசக்தி—முழு உலகின் முதற்பொருள்—அதனையே தியானஞ் செய்துகொண்டிருக்க முயல்வேன். அதனைக் குறித்தே ஓயாமல் எழுதிக் கொண்டிருக்க முயல்வேன்.

*　*　*　*

பொழுது வீணே கழிய இடங் கொடேன், லௌகிக காரியங்களை ஊக்கத்துடனும், மகிழ்ச்சி யுடனும், அவை தோன்றும் பொழுதே பிழையறச் செய்து முடிக்கப் பழகுவேன்.

உடலை நல்ல காற்றாலும், இயன்ற வரை சலிப்பதாலும் தூய்மை யுறச் செய்வேன்.

மறைத்தும் தற்புகழ்ச்சி பாராட்டுதல் விரும்பேன்.

மூடரின் உள்ளத்தில் என்னைப் பற்றிய பொய் மதிப் புண்டாக இடங் கொடேன்.

ஸர்வ சக்தியுடைய பரம்பொருளைத் தியானத்தால் என்னுள்ளே புகச்செய்து எனது தொழில்களெல்லாம் தேவர்களின் தொழில்போல் இயலுமாறு சூழ்வேன்.

பொய்மை, இரட்டுற மொழிதல், நயவஞ்சனை, நடிப்பு, இவற்றால் பொருளீட்டிப் பிழைத்தல் நாய்ப் பிழைப் பென்று கொள்வேன்.

இடையறாத தொழில் புரிந்து இவ்வுலகப் பெருமைகள் பெற முயல்வேன். இயலாவிடின் விதிவச மென்று மகிழ்ச்சியோ டிருப்பேன்.

எப்போதும் மலர்ந்த முகம், இனிய சொல், தெளிந்த சித்தம், இவற்றோ டிருப்பேன். ஓம்.

* * *

ஓர் நல்ல கதை.

பக்தா—இதுதான் பூலோகபுரி!

* * *

சங்கரச் செட்டியாரிடம் கேட்டவை.

எலி பழைய எலியின் பாதையிலேயே வந்து பொறியில் விழும்.

நெடுந் தொலையினின்றும், ஈ காற்றுச் சுழற்சியின் வழியே வளைந்து வளைந்து வந்து உணவுப் பொருளில் விழும்.

சிலந்திப் பூச்சி முதலிலே நூல்செய்து, அதைக் காற்றில் விட்டு விடும். அந்த நூல் காற்றின் செய்கை

சென்னை-600 008.
149922

யால் எதிர்ப் பறத்திலே போய் ஒட்டிக் கொள்ளும். பூச்சி அதை அசைத்துப் பார்த்துப் பற்றியிருப்பது தெரிந்துகொண்டு, அதன் பிறகுதான் நூல்மீது நடந்து செல்லும். அப்பால் வலை பின்னும்.

* * * *

பழைய பத்திரிகைகளிலிருந்து தக்க விஷயங்களெடுத்துக் கோத்தால் நல்ல வசன நூல் கட்டலாம்.

* * * *

The Brahmin who cooked in a fisherman's house ;—This despicable orthodoxy is willing to suffer a social inferiority but wants a theological and ritual superiority, I suppose !

* * * *

Not do what all I can, but do what all I ought.

முகத்தின் ஒளி :—What it means—I must write a long essay on this.

* * * *

The young man's tune—Bhairava—Hindusthani தோடி. Majority of love songs in N. India are in that tune.

The meaning of that raga :—Love and Despair. Despair reaches its depth in the பிரதிமத்யமம்.

I must compose a song in Bhairava—in praise of that Raga.

* * * *

பழைய கற்பனைகளைத் திரும்பிச் சொல்லுதல். தமிழ்நாடு சீர் கெட்டதின் காரணம். உவமைகள்.

சித்திர சாஸ்திரம், அவனீந்திர நாத டாகுர் தமிழ்க் கவிதை உவமைகளின் கருத்தை மறந்த விநோதம்.

*　　*　　*　　*

தெலுங்கும், தமிழும் (ழ, ட)

த.　தெ.
நிழல்—நீட
எழு—எடு
நாள்—நாடு
கோழி—கோடி

*　　*　　*　　*

I must write a poem on "Darkness"

*　　*　　*　　*

தீய கர்மங்களின் பயன்விடாது. இப்பிறப்பிலே பலிபோலத் தொடரும். ஆதலால் இன்பத்தை விரும்புவோன் தீச்செயல்கள் செய்யா தொழிக. தீய சிந்தனைகளும் தீச் செயல்களே யாம்.

*　　*　　*　　*

भावेन सत्यं, क्षमया नरेन्द्रं, धनेन कान्तां कपटेन शत्रुं
सत्येन मित्रं कृपयाचपुत्रं ज्ञानेन मोक्षं वशमानयन्ति

(To be revised)

*　　*　　*　　*

The conutryman's comment on seeing the train running—பார்த்தால் மலைப்பு—ஏறினல் அலுப்பு.

*　　*　　*　　*

ராஜாவுக்கு லக்ஷ்மி மனைவி
செட்டிக்கு லக்ஷ்மி தாய்

The novelist can never give a true and complete reproduction of a real sentimental conversation.

Four women and an idle young fellow—subject.

An old domestic grievance.

Can we utilise a sound machine ?

For an Essay:—

Formalisation.

in Art, in Grammar, in Sruthis, in literature. Is it possible in music ?

The revolt of Europe against formalisation—The Renaissance.

The highest talent required for formalising—Shankaracharya.

* * * *

Result, decay. Make provision for the future. The forces of decay.

Adaptation to environments. சித்திர சாஸ்திரம் —அளவு கணக்கு. The danger of a copyist's mistake.

* * * *

ஒளியிலும் ஒலியிலும் ஸ்தாயிகள்.

ஸ்வர ஸம்பந்தங்கள். புலங்களின் வரம்பு நிலை.

ப்ரதிபா, வரம்பற்றது.

ப்ரதிபா, ஆத்மாவின் விழி.

* * * *

சுக்கிராசார்யன், போர்முதல் சிற்பம் வரை அனைத்தையும் வகுத்தது.

* * * *

Avocat, pessons an Delage !—Racin

* * * *

ஐயங்கார் "ஆஹ்னிகம்' பௌஅ வியி:"— பெரிய புஸ்தகம்.

* * * *

The absolute need of physical exercise !

ஜகத். சித்திரம்

சிறு நாடகம்

முதற் காட்சி

இடம்—மலையடி வாரத்தில் ஒரு காளி கோவில்.

நேரம்—நடுப்பகல்.

காக்கை யரசன்—(கோயிலை எதிர்த்த தடாகத்தின் இடையிலிருந்த தெப்ப மண்டபத்தின் உச்சியில் ஏறி யுட்கார்ந்துகொண்டு ஸூர்யனை நோக்கிச் சொல்லுகிறான்:—)

"எங்கோ வாழ்!
நீல மலைகள் நிரம்ப அழகியன.
வான மழகியது; வான் வெளி இனிது.
வானவெளியை மருவிய நின் ணொளி
இனிய வற்று ளெல்லாம் இனிது.
"எங்கே," "எங்கோ," எனவும்; அன்றி
"கிலு கிலு கிலுகி" லெனவும்; "கிக்கீ;
கிக்கீ" யென்றும்; "கேக்க," "கேக்க"
"கேட்க, கேட்க" எனவும்; கெக்கெக்கே"—
"குக்குக் குக்குக் குக்குக் குக்குக்
குக்கூவே!" என்றும்; "கீச், கீச், கீச், கீச்,"

"கிசு, கிசு, கிசு, கிச்" என்றும்; "ரங்க, ரங்க"—
என்றும் பல்லாயிர வகையினில் இசைக்கும்
குயில்களும், கிளிகளும், குலவு பல ஜாதிப்
புட்களும் இனிய பூங்குர லுடையன.
எனினும்,
இத்தனை யின்பத்திடையே, உயிர்க் குலத்தின்
உளத்தே மாத்திரம் இன்ப முறவில்லை.
இஃதென்னே!—காக்கா! காக்கா; எங்கோ வாழ்!"

இதைக் கேட்டு, மற்றப் பக்ஷிகளெல்லாம் கத்துகின்றன:—

"ஆம். ஆம். ஆமாம். ஆமாம். ஆமாமடா! ஆமாமடா! ஆமாம். எங்கோ வாழ். எங்கோ வாழ். நன்றாக உரைத்தாய். மனந்தான் சத்துரு. வேறு நமக்குப் பகையே கிடையாது. மனந்தான் நமக்குள்ளேயே உட்பகையாக இருந்து கொண்டு, நம்மை வேரறுக்கிறது. அடுத்துக் கெடுக்கிறது.

மனந்தான் பகை.

அதைக் கொத்துவோம் வாருங்கள். அதைக் கிழிப்போம் வாருங்கள். அதை வேட்டை யாடுவோம் வாருங்கள்!

இரண்டாம் காட்சி

வானுலகம்—இந்திர ஸபை.

தேவேந்திரன் கொலுவீற்றிருக்கிறான்

தேவ ஸேவகன்:—தேவ தேவா!

இந்திரன் :—சொல்.

தேவ ஸேவகன் :—வெளியே நாரதர் வந்து காத்திருக்கிறார். தங்களை தரிசிக்க வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்.

இந்திரன் :—வருக.

(நாரதர் பாடிக்கொண்டு வருகிறார்)

" நாராயண, நாராயண, நாராயண, ஹரி, ஹரி,
நாராயண, நாராயண "

இந்திரன் கேட்கிறான் :—" நாரதரே, நாராயணன் எங்கிருக்கிறான் ?"

நாரதர் :—"நீ அவனைப் பார்த்தது கிடையாதோ?"

இந்திரன் :—" கிடையாது "

நாரதர் :—" ஸர்வ பூதங்களிலும் இருக்கிறான்."

இந் :—" நரகத்தி லிருக்கிறானா ?"

நா :—" ஆம்."

இந் :—" துன்பத்தி லிருக்கிறானா ?"

நா :—" ஆம் "

இந் :—" மரணத்தி லிருக்கிறானா "

நா :—" ஆம் "

இந்திரன் கேட்கிறான் :—" உங்களுடைய ஸர்வ நாராயண ஸித்தாந்தத்தின் தீர்வு யாது ?"

நாரதர் சொல்லுகிறார் :—எல்லா வஸ்துக்களும், எல்லா லோகங்களும், எல்லா நிலைமைகளும், எல்லாத் தன்மைகளும், எல்லா சக்திகளும், எல்லா ரூபங்களும், எல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று ஸமானம் "

இந்திரன் சொல்லுகிறான் :—"நீரும் கழுதையும் ஸமானந்தானா?"

நாரதர் சொல்லுகிறார் :—"ஆம்."

இந்திரன் :—"அமிருதபானமும் விஷபானமும் ஸமானமா?"

நாரதர் :—"ஆம்"

இந்திரன் :—"ஸாதுவும் துஷ்டனும் ஸமானமா?"

நாரதர் :—"ஆம்"

இந்திரன் :—"அஸுரர்களும் தேவர்களும் ஸமானமா?"

நாரதர் :—"ஆம்."

இந்திரன் :—"ஞானமும் அஞ்ஞானமும் ஸமானமா?"

நாரதர் :—"ஆம்."

இந்திரன் :—"ஸுகமும் துக்கமும் ஸமானமா?"

நாரதர் :—"ஆம்".

இந்திரன் :—"அதெப்படி?"

நாரதர் :—"ஸர்வம் விஷ்ணு மயம் ஜகத்"—

(பாடுகிறார்) "நாராயணா, நாராயணா, நாராயணா, நாராயணா.

மூன்றுங் காட்சி

இடம் :—மண்ணுலகத்தில் ஒரு மலையடிவாரத்தில் ஒரு காளி கோயிலுக் கெதிரே சோலையில்.

கிளிபாடுகிறது:—“தைர்யா, தைர்யா, தைர்யா—

தன்மனப் பகையைக் கொன்று
தமோ குணத்தை வென்று
உள்ளக் கவலை யறுத்து
ஊக்கந் தோளிற் பொறுத்து
மனதில் மகிழ்ச்சி கொண்டு
மயக்க மெலாம் விண்டு
ஸந்தோஷத்தைப் பூண்டு
தைர்யா, ஹூக்கும், ஹூக்கும்,
ஹூக்கும், ஹூக்கும்!
ஆமடா, தோழா !
ஆமாமடா,
எங்கோவா, எங்கோவா !
தைர்யா, தைர்யா, தைர்யா !

குயில்கள் :—சாபாஷ்! சபாஷ்! சபாஷ்!

குருவிகள் :—“டிர்ர்ர்ர்ர்ர்ர்”, “டிர்ர்ர்ர்”

நாகணவாய்:—“ஜீவ, ஜீவ, ஜீவ, ஜீவ, ஜீவ, ஜீவ,”

குருவிகள் : — சிவ, சிவ, சிவ, சிவ, சிவ சிவா, சிவ சிவா.

காக்கை :—“ எங்கோ வாழ்! எங்கோ வாழ்!

கிளி சொல்லுகிறது :—கேளீர், தோழர்களே! இவ்வுலகத்தில் தற்கொலையைக் காட்டிலும் பெரிய குற்றம் வேறில்லை. தன்னைத்தான் மனத்தால் துன்புறுத்திக் கொள்வதைக் காட்டிலும் பெரிய பேதமை வேறில்லை."

காக்கை :—" அக்கா! அக்கா! காவு! காவு!"

குருவி:—கொட்டடா! கொட்டடா! கொட்டடா!

கிளி :—ஹூக்குக்கூ!

கிளி சொல்லுகிறது :—காதலைக் காட்டிலும் பெரிய இன்பம் வேறில்லை.

அணிற் பிள்ளை :—ஹூக்கும், ஹூக்கும், ஹூக்கும், ஹூக்கும்"

பசுமாடு சொல்லுகிறது :—" வெயிலைப்போல் அழகான பதார்த்தம் வேறில்லை"

அணில் :—" பசுவே, இந்த மிக அழகிய வெயிலில் என் கண்ணுக்குப் புலப்படும் வஸ்துக்களுக்குள்ளே உன் கண்ணைப்போல் அழகிய பொருள் பிறிதொன்றில்லை."

நாகணவாய் சொல்லுகிறது :—" டுபுக்! பாட்டைக் காட்டிலும் ரஸமான தொழில் வேறில்லை."

எருமைமாடு கேட்கிறது:—பக்ஷி ஜாதிகளுக்குள்ள ஸந்தோஷமும், ஜீவ ஆரவாரமும், ஆட்ட ஓட்டமும், இனியகுரலும் மிருக ஜாதியாருக்கும், மனுஷ்ய ஜாதியாருக்கு மில்லையே? இதன் காரணம் யாது?"

நாகணவாய் சொல்லுகிறது :—டுபுக்! வெயில், காற்று, ஒளி இவற்றின் தீண்டுதல் மிருக, மனிதர்களைக்

காட்டிலும் எங்களுக் கதிகம். எங்களுக்கு உடம்பு சிறிது. ஆதலால் தீனி சொற்பம். அதைச் சிறிது சிறிதாக நெடுநேரம் தின்கிறோம். ஆதலால் எங்களுக்கு உண வின்பம் அதிகம். மிருக மனித ஜாதியார்களுக்குள் இருப்பதைக் காட்டிலும் எங்களுக்குள்ளே காத லின்பம் அதிகம். ஆதலால் நாங்கள் அதிக ஸந்தோஷமும், பாட்டும், நகைப்பும், கொஞ்சு மொழிகளுமாகக் காலங் கழிக்கிறோம்—இருந்தாலும், கிளி யரசு சொல்லி யதுபோல் காலனுக்குத் தூதனாகிய மனக்குறை யென்னும் பேய் எங்கள் குலத்தையும் அழித்து விடத்தான் செய்கிறது. அதற்கு நிவாரணம் தேடவேண்டும். கவலையைக் கொல்வோம் வாருங்கள். அதிருப்தியைக் கொத்துவோம், கொல்லுவோம்."

மற்றப் பக்ஷிகள் :—"வாருங்கள், வாருங்கள், வாருங்கள், துயரத்தை அழிப்போம், கவலையைப் பழிப் போம், மகிழ்வோம், மகிழ்வோம், மகிழ்வோம்."

நான்காம் காட்சி

இடம் :—கடற்கரை!

நேரம் :—நள்ளிரா ; முழுநிலாப் பொழுது.

இரண்டு பாம்புகள் :—ஒரு பாலத்தடியே இருட் புதரினின்றும் வெளிப்பட்டு நிலா வீசி ஒளிரும் மணல் மீது வருகின்றன.

O-, IMSU, C N30
149922
-600 008.

ஆண் பாம்பு :—"உன்னுடன் கூடி வாழ்வதில் எனக் கின்ப மில்லை. உன்னால் எனது வாழ் நாள் விஷமயமாகிறது. உன்னாலேதான் என் மனம் எப்போதும் அனலில் பட்ட புழுவைப் போலே துடித்துக் கொண்டிருக்கிறது."

பெண் பாம்பு :—"உன்னுடன் கூடி வாழ்வதில் எனக் கின்ப மில்லை. உன்னால் எனது வாழ் நாள் நரகமாகிறது. உன்னால் என் மனம் தழலிற்பட்ட புழுவைப் போல் இடையறாது துடிக்கிறது.

ஆண் பாம்பு :—நான் உன்னைப் பகைக்கிறேன்.

பெண் பாம்பு :—நான் உன்னை விரோதிக்கிறேன்.

ஆண் பாம்பு :—நான் உன்னைக் கொல்லப் போகிறேன்.

பெண் பாம்பு :—நான் உன்னைக் கொல்லப்போகிறேன்.

ஒன்றையொன்று கடித்து இரண்டு பாம்புகளும் மடிகின்றன.

ஐந்தாம் காட்சி

கடற்கரை

தேவதத்தன் :—என்ற மனித இளைஞன்—

சொல்லுகிறது : நிலா இனியது. நீல வான் இனி

யது. தெண்டிரைக் கடலின் சீர், ஒலி இனிய, உலகம் நல்லது. கடவுள் ஒளிப் பொருள். அறிவு கடவுள். அதனிலை மோக்ஷம்.

விடுதலைப் பட்டேன். அசுரரை வென்றேன்.
நானே கடவுள். கடவுளே நான்.
காதலின்பத்தாற் கடவுள் நிலை பெற்றேன்.

ஓம்

விடுதலை

நாடகம்

அங்கம் 1, காட்சி 1.

இடம்—வானுலகம்.

காலம்—கலிமுடிவு.

பாத்திரங்கள்—இந்திரன், வாயு, அக்நி, ஒளி (சூரியன்) ஸோமன், இரட்டையர் (அசுவினி தேவர்), மருத்துக்கள், வசுக்கள், த்வஷ்டா, விசு வேதேவர் முதலாயினோர்.

இந்திரன் :—உமக்கு நன்று, தோழரே.

மற்றவர் :—தோழா, உனக்கு நன்று.

இந்தி :—பிரமதேவன் நமக்கோர் பணி யிட்டான்.

மற்றோர் :—யாங்ஙனம் ?

இந்தி :—“மண்ணுலகத்து மானுடன் தன்னைக் கட்டிய தளையெலாம் சிதறுக” என்று.

அக்நி :—வாழ்க தந்தை ; மானுடர் வாழ்க.

மற்றோர் :—தந்தை வாழ்க, தனிமுதல் வாழ்க. உண்மை வாழ்க, உலக மோங்குக. தீது கெடுக, திறமை வளர்க.

ஒளி:—உண்மையும் அறிவும் இன்பமுமாகி

பல வெனத் தோன்றிப் பலவினை செய்து

பல பயன் உண்ணும் பரம நற பொருளை
உயிர்க்கெலாந் தந்தையை, உயிர்க்கெலாந் தாயை
உயிர்க்கெலாந் தலைவனை, உயிர்க்கெலாந்
துணைவனை
உயிர்க்கெலாம் உயிரை, உயிர்க்கெலாம் உணர்
அறிவிலே கண்டு போற்றி [வை
நெறியினி லவன்பணி நேர்படச் செய்வோம்.

இந்தி :—நன்று தோழரே, அமிழ்த முண்போம்.

மற்றோர்:—அமிழ்த நன்றே. ஆம். அஃதுண்போம்.

(எல்லாரும் அமிர்தபானம் செய்கிறார்கள்).

இந்தி :—நித்தமும் வலிது.

வாயு :— நித்தமும் புதிது.

அக்நி :—தீரா விரைவு,

இரட் :— மாறா இன்பம்,

மருத் : என்றும் இளமை,

ஒளி : என்றுந் தெளிவு.

அக்நி : மண்ணுலகத்து மானுடர் வடிக்கும்
ஸோமப் பாலுமிவ் வமிழ்தமு மோர் சுவை.

இந்:—மண்ணுலகத்து மக்களே நீவிர்

இன்பங்கேட்பீர், எண்ணிய மறப்பீர்.
செயல் பல செய்வீர், செய்கையில் இளைப்பீர்
எண்ணளவதனால் எழுலகினையும்
விழுங்குதல் வேண்டுவீர் மீளவு மறப்பீர்,
தோழரென் றெம்மை நித்தமும் சார்ந்தீர்,

சோமப் பாலொடு சொல்வமு தூட்டுவீர்,
நம்மையே அவுணர் நோவுறச் செய்தார்?
ஆஅஅ! மறவுக் குறும்பா. அரக்கா,
விருத்திரா, ஒளியினை மறைத்திடும் வேடா,
நமூசிப் புழுவே, வலனே, நலிசெயுந்
துன்பமே, அச்சமே, இருளே, தொழும்பர்காள்,
பெயர் பல காட்டும் ஒரு கொடும் பேயே,
உருப் பல காட்டும் ஒரு புலைப்பாம்பே,
படை பல கொணர்ந்து மயக்கிடும் பாழே,
எடா, வீழ்ந்தனை, யாவரும் வீழ்ந்தீர்,
அரக்கரே, மனித அறிவெனுங் கோயிலை
விட்டு நீ ரொழிந்தால் மேவிடும் பொன்னுகம்
முந்தை நாள் தொடங்கி மானுடர் தமக்குச்
சீர்தர நினைந்து நாம் செய்ததை யெல்லாம்
மேகக் கரும்புலை விருத்திரன் கெடுத்தான்.
"வலியிலார் தேவர்; வலியவர் அரக்கர்
அறமே நொய்யது; மறமே வலியது
மெய்யே செத்தை; பொய்யே குன்றம்
இன்பமே சோர்வது; துன்பமே வெல்வது"
என்றோர் வார்த்தையும் பிறந்தது மண்மேல்
மானுடர் திகைதார்; மந்திரத் தோழராம்
விசுவாமித்திரன், வசிட்டன், காசிபன்
முதலியோர் செய்த முதனூல் மறைந்தது.
பொய்ந்நூல் பெருகின பூமியின் கண்ணே
வேதங்கெட்டு வெறுங்கதை மலிந்தது.
போதச்சுடரைப் புகை யிருள் சூழ்ந்தது.
தவமெலாங் குறைந்து சதிபல வளர்ந்தன,

எல்லாப் பொழுதினும் ஏழை மானுடர்
இன்பங் கருதி யிளைத்தனர், மடிந்தார்
கங்கை நீர் விரும்பிக் கானனீர் கண்டார்.
அமுதம் வேண்டி விடத்தினை யுண்டார்.
என !
வலியரே போலுமிவ் வஞ்சக அரக்கர் !

*　　*　　*　　*

விதியின் பணிதான் விரைக.
மதியின் வலிமையால் மானுடன் ஓங்குக.

ஒளி: ஒருவனைக் கொண்டு சிறுமை நீக்கி
நித்திய வாழ்விலே நிலைபெறச் செய்தால்
மானுடச்சாதி முழுதுநல் வழிப்படும் ;
மானுடச்சாதி யொன்று ; மனத்திலும்
உயிரிலுந் தொழிலிலும் ஒன்றே யாகும்.

தீ :—பரத கண்டத்திற் பாண்டிய நாட்டிலே
விரதந் தவறிய வேதியர் குலத்தில்
வசுபதி யென்றோ ரிளைஞன் வாழ்கின்றான்.
தோளிலே மெலிந்தான், துயரிலே யமிழ்ந்தான்
நாளும் வறுமை நாயொடு பொருவான்.
செய்வினை யறியான், தெய்வமுந் துணியான்
ஐய வலையி லகப்பட் டாயினன்.
இவனைக் காப்போம். இவன்புவி காப்பான்.

காற்று:—உயிர் வளங் கொடுத்தேன் ; உயிரால் வெல்க.

இந்தி :—மதிவலி கொடுத்தேன். வசுபதி வாழ்க.

சூரியன்:—அறிவிலே யொளியை அமைத்தேன் வாழ்க.

தேவர்:—மந்திரங் கூறுவோம். உண்மையே தெய்வம்.

கவலையற் றிருத்தலே வீடு. களியே
அமிழ்தம்; பயன்வருஞ் செய்கையே யறமாம்,
அச்சமே நரகம்; அதனைச்சுட்டு
நலத்தை நம்பி நல்லதே செய்க.
மகனே, வசுபதி, மயக்கந் தெளிந்து.
தவத்தொழில் செய்து தரணியைக் காப்பாய்.

149922

காட்சி 2.

பாண்டி நாட்டில் வேதபுரம், கடற்கரை, வசுபதி தனியே நிலவைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

வசுபதி பாடுகிறான் :—

நிலவுப் பாட்டு.

வாராய் நிலவே வையத் திருவே
வெள்ளைத் தீவில் விளையுங் கடலே
வானப் பெண்ணின் மதமே, ஒளியே
வாராய் நிலவே வா. (1)

மண்ணுக்குள்ளே யமுதைக் கூட்டிக்
கண்ணுக்குள்ளே களியைக் காட்டி
எண்ணுக்குள்ளே யின்பத் தெளிவாய்
வாராய் நிலவே வா. (2)

இன்பம் வேண்டில் வானைக் காண்பீர்
வானொளி தன்னை மண்ணிற் காண்பீர்
துன்பந் தானோர் பேதமை யென்றே
வாராய் நிலவே வா. (3)

அச்சப் பேயைக் கொல்லும் படையாய்
வித்தைத் தேனில் விளையுங் களியாய்
....
வாராய் நிலவே வா. (4)